

Ukrainian Orthodox Church of Canada Українська Православна Церква в Канаді L'Église orthodoxe ukrainienne du Canada

[Home Page](#) | [Listing of Articles](#)

СЯЮЧА КРАСА СВЯТИХ

***Святий Благовірний Рівноапостольний Володимир Великий,
у Св. Хрещенні Василій, Великий Князь Київський (1015)***

THE RADIANT BEAUTY OF THE SAINTS

***Holy Right-believing Equal-to-the-Apostles Volodymyr the Great,
in Holy Baptism Basil, Great Knyaz' of Kyiv (1015)***

Fr. Ihor Kutash - о. Ігор Куташ

kutash@unicorne.org

«Блаженні ті, що чинять добро, а прокляті ті, що чинять зло.» (Св. Володимир)

На 28-го липня за григоріянським календарем (це – 15-го липня за юліянським) ми святкуємо пам'ять Хрестителя Київської Русі, Великого Князя Володимира, прозваного, як і бабуня його, Св. Ольга, Рівноапостольним (по-грецькому «Ісапостолос»). Цю славу людину обрав Бог відіграти ключевий роль у розвитку долі народів українського, білоруського, російського та й інших.

Коли відправляємо Літургію, Священнослужитель завжди обкаджує Ікони та народ Божий, бо ж і ми також Ікони! Ми створені за образом Божим (який ніколи не може бути затертий) і нам дано покликання зростати чи, як дехто каже, розвиватися на Його подобу, тобто ставати подібними Йому чеснотою, мудрістю, красою, любов'ю та всією досконалістю – а Він Сам остається Основою, Нествореним, Той-Хто-є (ось таке значіння імені «Ягве», що передається чотирма буквами на івриті, а Свідки Єгови помилково вважають, що це - Його власне

“Blessed are the doers of good and damned are the evil doers.” (St. Volodymyr)

On July 28 on the Gregorian Calendar (which is July 15 on the Julian) we celebrate the Baptizer of Kyivan Rus' the Great Knyaz' Volodymyr, who, like his grandmother, St. Ol'ha, is titled “Equal-to-the-Apostles” (Ukrainian “Rivnoapostol'nyy”, Greek “Isapostolos”). This great man was chosen by God to play a key role in the unfolding destiny of the Ukrainian, Belarus and Russian nations, among others.

When we celebrate a Liturgy, the celebrant always censes the Icons and the people of God, for we, too, are Icons. Created in the image of God (which can never be obliterated), we are given the vocation of growing or, as some might say, unfolding into His likeness, i.e. to become like Him in virtue, wisdom, beauty, love and all perfection – and He alone is forever the Source, the Uncreated, the One-Who-Is (this is the significance of his name, Yahweh, rendered by the Tetragrammaton in the Old Testament, which Jehovah's Witnesses

Ім'я). Тобто ми - Його живі Ікони-в-процесі. Його Благодать покликкала нас до буття. Вони підсилює нас, провадить і спонукує нас ставати тими, чим маємо бути в вічності. Одне з благословень, що приносять нам Святі – те, що в них ми бачимо цей процес виконаний до дивовижної міри. Ми їх шануємо, стараємось їм наслідувати, і маємо честь бачити їх, як співслужителів та заступників за нас перед Богом. (А ми також поминаємо і їх перед Богом у Божественній Літургії).

Одним з найкращих способів наслідувати Святих – а між ними й Св. Володимира – це відвертатися *від* марних занять світу, що впав у гріх, до ласкавості, милосердя та істини вічного Царства Отця і Сина і Святого Духа. Дехто шокований читаючи про життя Володимира перед його наверненням до Віри Господньої. Щоправда блаженної пам'яті Митрополит Іларіон (Огієнко) зауважив, агіографи мабуть перебільшували що його ексцеси, щоб тим яскравіше вражало перемінене його життя після його єднання з Христом.

Володимир був сином Великого Князя Святослава, якого батько, Великий Князь Ігор, згинув з рук слов'ян дерев'янів, коли Святослав був ще повзунком. Мати Святослава [Княгиня Ольга](#) гостро помстилася за свого мужа. Деякі джерела кажуть, що це включало страту їхнього короля Мала (ім'я його правдоподібно означає «Короткий») Любечанина, що був наважився запропонувати шлюб удові, якої мужа його народ був забив. Та вона змилосердилася над його дітьми і прийняла їх у свій двір. Його син, Добриня, пізніше став цінним помічником Володимира (який, як ми побачимо, був його племінником), а його дочка Малуша Любечанка стала служницею Ольги.

Святослав виростав з Малушею при княжому дворі. Вони залюбилися одне в одному, але, хоч Малуша була прийняла Християнську Віру своєї господині, Ольга не могла заставити себе поблагословити їх на подружжя і відіслала її до деревлян. Отож поміж ними й народився їхній син,

mistakenly believe to be His proper Name). Thus we are His living Icons-in-process. His Grace has brought us into being, empowers, guides and inspires us to become who we are called to be in eternity. One of the blessings brought to us by the Saints is that, in them, we see this process accomplished to an awesome degree. We honour them, seek to imitate them and are privileged to see them as fellow-servants and intercessors for us before God. (And we also remember *them* before God in the Divine Liturgy).

One of the most important ways to imitate the Saints – and among them St. Volodymyr – is to turn *away* from the vain pursuits of a fallen world, *towards* the kindness, mercy and truth of the eternal Kingdom of the Father, the Son and the Holy Spirit. There are those who are shocked when they read about Volodymyr's life prior to his conversion to the Faith of the Lord, although Metropolitan Ilarion (Ohienko), of blessed memory, has noted that his excesses may have been exaggerated by hagiographers in order to more dramatically portray the change in his life after he came to Christ.

Volodymyr was the son of the Great Knyaz' of Kyiv Svyatoslav, whose father, the Great Knyaz' Ihor, had died at the hands of the Derevlyanian Slavs when Svyatoslav was but a toddler. Svyatoslav's mother, [Knyahynia Ol'ha](#), had avenged her husband with great ferocity. This, according to some sources, included executing their king, Mal (likely meaning "Short") Lyubechanyn, who had the temerity to propose marriage to the widow of the man whom his people had slain. She then had mercy on Mal's children by taking them into her household. His son, Dobrynya, became a valuable aide to Volodymyr (who, as we shall see, was his nephew), and his daughter, Malusha Lyubechanka, became Ol'ha's maid-servant.

Svyatoslav grew up with Malusha in the royal court. They fell in love, but, although Malusha had accepted the Christian Faith of her mistress, Ol'ha could not bring herself to bless their union and sent her back to her

Володимир (якого ім'я по-слов'янському означає «володар світу» чи «миру», а по-староскандинавському сказано це Вальдемар, що означає «визначний володар») у 958 р. (деякі джерела подають 960). Святослав поважав свого наймолодшого сина Володимира нарівні зі своїми старшими синами Ярополком і Олегом, і поділив свої землі між ними. Володимиру віддав він Новгород (сьогодні це в Російській Федерації), а Ярополку віддав Київ, і Олегу - Овруч (у сьогоднішній Житомирській області), столицю земель деревлян.

Князь Ярополк вивів війну проти своїх братів (не було це надзвичайним у тих часах) і вбив Олега, зайнявши його володіння, а Володимир утік у Скандинавію і повернувся з військом, щоб відвоювати Новгород і побороти Ярополка, якого він підступом убив. По дорозі він також зайняв місто Полоцьк (сьогодні це в Білорусі), коли Князь міста Рогволод (по-староскандинавському Раг' нвальд) відмовився віддати за нього свою дочку Рогнеду (по-староскандинавському Раг'нгільду). Принцеса (деякі джерела кажуть, що вона була заручена з Князем Ярополком) сама погорджувала Володимиром, як сина служниці. Володимир взяв її насильно в жахливому сценарію, як одну з (пізніше) декількох жінок. (Коли він розвівся з нею пізніше, щоб повінчатися з Анною, дочкою Візантійського імператора, бо ж, як Християнин, він міг мати лише одну дружину, Рогнеда стала Черницею з ім'ям Анастасія). Вона дала йому (як твердять більшість науковців, хоч є також підстави вважати матір'ю саме Анну) його славетного наслідника (який перед тим, як наслідував його на престолі, був його суперником), Великого Князя Ярослава (по-староскандинавському Ярізліфр) Мудрого (його ж прославила Святим у 2008 р. Українська Православна Церква Київського Патріархату, а як місцевого Святого прославила його в 2004 р. Українська Православна Церква Московського Патріархату).

На початку своїх 20-ти літ Князь

Derevlyanian tribe. It was among them that their son, Volodymyr (whose name, in Slavonic, means "world" or "peaceful" "ruler" and, in the Norse tongue of the sagas, Valdemar, "renowned ruler"), was born in 958 (some sources say 960). Svyatoslav held his youngest son, Volodymyr, as equal to his two older sons, Yaropolk and Oleh, and divided his lands among the three. Volodymyr was given Novhorod (today a part of the Russian Federation), while Yaropolk was given Kyiv and Oleh, Ovruch (in today's Zhytomyr oblast'), capital of the Derevlyanian lands.

Knyaz' Yaropolk waged a campaign against his brothers (not unusual in those days) and slew Oleh, taking over his realm, while Volodymyr fled to Scandinavia, returning with an army to retake Novhorod and defeat Yaropolk, whom he slew by treachery. Along the way he also took the city of Polotsk (today a part of Belarus) when its Knyaz' Rohvolod (Norse, Ragnvald) refused to give him his daughter, Rohneda (Norse, Ragnhild), in marriage. The princess (some sources say she was betrothed to Knyaz' Yaropolk) had herself disdained Volodymyr as the son of a maidservant. Volodymyr took her by force in a horrible scenario, as one of (later) several wives. (When he later divorced her to marry Anna, the daughter of the Byzantine emperor, since, as a Christian, he could have only one wife, Rohneda became a nun, taking the name Anastasia). She gave him (according to the majority of scholars although a good case can also be made for Anna's maternity) his illustrious successor (who, prior to succeeding him on the throne, had been his adversary), Great Knyaz' Yaroslav (Norse, Jarizleifr) the Wise (glorified as a Saint in 2008 by the Ukrainian Orthodox Church Kyiv Patriarchate; recognized as a local Saint in 2004 by the Ukrainian Orthodox Church Moscow Patriarchate).

By his early 20's Knyaz' Volodymyr had consolidated his realm from modern-day Ukraine north to the Baltic Sea. He also took a number of wives. For example, besides Rohneda, who may have been Yaropolk's betrothed, there was also Yaropolk's widow, whose name may have been Julia, formerly a

Володимир уже затвердив своє володіння від земель сучасної України на північ аж до Балтійського моря. Він також взяв декількох жінок. Наприклад крім Рогнеди, яка може була заручена з Ярополком, була також удова Ярополка, яка може називалася Юлією – була вона колишня грецька Черниця, яку в Болгарії полонив Святослав і одружив її з Ярополком – а Володимир взяв її силою, убивши Ярополка. Мав він також сотки наложниць. І був він безкомпромісним язичником, який може ввів і людське жертвоприношення в Києві місцевому божкові Перунові «Громовержцеві».

Та Дух Святий діяв у його серці. Володимир осмислював геройську кончину Варязьких Мучеників, [Феодора й Івана](#), які були відмовилися підчинитися вимогам язичницьких жерців. Ще більше зворушив його грецький філософ, який розказав йому про Старий та Новий Завіти і дав йому картину Страшного Суду, а коли Володимир побачив її він промовив: «Блаженні ті, що чинять добро, а прокляті ті, що чинять зло». Йому вже завершувалися 20-ти літ і був він готовий до переміни.

[Повість Временних Літ](#) описує пошук замовлений Св. Володимиром. Його посланці мали провідати послідовників та осередків різних сповідень, щоб побачити котре найкраще підійде йому та його князівству. Розповідь про те, як краса візантійських Відправ у величній Святий Софії в Константинополі полонила їх – добре відома, як відомий і додатковий їх вислів: «Якщо не доброю була б ця релігія то ваша бабуня Ольга не була б приймала її».

Як державний муж Володимир також напевно бачив важливість мати зв'язки з могутньою Візантійською Імперією. Давні джерела подають дві окремі розповіді про те, як здобув для себе й для свого князівства і Хрещення і руку Анни, дочки Імператора Василія Порфірородного («народженого в фіолетовій камері»), у Шлюбі. [Повість Временних Літ](#) каже, що перед тим, як запропонував руку й серце він підкорив був місто Корсунь – сьогодні це

Greek nun captured in Bulgaria by Svyatoslav who married her to Yaropolk – Volodymyr took her by force after killing Yaropolk. He also had hundreds of concubines. He was a thoroughgoing pagan who may even have introduced human sacrifices in Kyiv to the local god, Perun “the Thunderer”.

However, the Holy Spirit, was at work in his heart. Volodymyr pondered the heroic death of the Varangian Martyrs, [Theodore and John](#), who refused to honour the demands of the pagan priests. He was stirred even more by a Greek philosopher, who told him of the Old and New Testaments and gave him a painting of the Last Judgement, seeing which Volodymyr exclaimed: “Blessed are the doers of good and damned are the evil doers”. He was now in his late 20's and ready for a change.

The [Primary Chronicle](#) (Ukrainians know it as [Povist' Vremennykh Lit](#)) describes a quest ordered by St. Volodymyr. His emissaries were to visit the practitioners and centres of different religions to see which would be best suited for himself and his realm. The account of their captivation by the beauty of the Byzantine worship at the great Hagia Sophia in Constantinople is well-known, as is their additional comment: “If it were not a good religion, your grandmother Ol'ha would not have embraced it.”

As a statesman, Volodymyr would also have seen the value of ties with the mighty Byzantine Empire. Ancient sources give two different accounts of how he achieved both, Baptism for himself and his realm, and the hand of Anna, the daughter of Emperor Basil Porphyrogenitos (“born in the purple chamber”), in marriage. The [Primary Chronicle](#) says that he presaged his marriage proposal with the capture of the city of Chersonesus (in Ukrainian, Korsun') – today one of the 12 sites in the world most endangered by the advance of modern technology, coupled with indifference to invaluable ancient heritage. He offered the magnificent (at the time) city as a dowry for Anna's hand and agreed to put away his

одне з 12-ох місць у світі, яке перебуває під найбільшою загрозою зникнення через поступ модерної технології поєднаної з байдужністю до прецінної древньої спадщини. Володимир запропонував це чудове (у тому часі) місто, як придане за руку Анни і погодився розійтися з рештою своїх жінок та наложниць у підготовці до цього Шлюбу. Арабські джерела говорять, що його пропозиція також була зв'язана з допомогою Імператорові підкорити претендентів на престол.

Після його Хрещення (з іменем Василія, мабуть у честь свого тестя, але напевно й тому, що це ім'я по-грецькому означає «імператор»), Володимир став іншою людиною. Він став дбати та співчувати убогим у його князівстві. Він основував школи та притулки для вдів та сиріт. Звичайно він також будував Церкви та Монастирі. Святий воздвигнув на місці, де були постраждали Варязькі Мученики (деякі джерела кажуть, що воно було й місцем ідола Перуна), Собор у честь Успення Божої Матері, посвятивши їй і місто своє і князівство. Цей Храм, названий «Десятинним», був знищений Радянським режимом, а зараз є суперечка про відбудову його, бо ж руїни його є й цінним місцем для археологів. Кажуть, що Св. Володимир зніс смертну кару (це ж нечуване в тому варварському часі!), бо ж став вірити, що лише Бог а не жодна земна влада має право відбирати людське життя. Дехто зауважує, що Володимир не завжди послідовно виконував свої переконання, бо ж він воював зі Східними Хорватами і навіть, як виглядає, готувався був іти військом проти свого бунтівливого сина, Ярослава, перед своїм упокоєнням у 1015 р. у Берестові неподалік Києва. Його похоронили біля останків його дружини, Анни, в Десятинному Соборі.

Дехто перечить що спосіб Християнізації Св. Володимиром свого князівства був не добрим. Його указ перед Хрещенням у Дніпрі населення Києва, яке Церква святкує 14-го серпня за григоріанським календарем (це ж 10-го серпня за юліанським) каже: «Якщо хто не

other wives and concubines and to be baptized in preparation for this Marriage. The Arabic sources say his proposal was linked to aid he gave to the Emperor to defeat pretenders to the throne.

After his Baptism (with the name Basil, perhaps in honour of his father-in-law, but also, no doubt, because the name signifies “emperor” in Greek), Volodymyr became a different person. He began to exercise care and compassion for the poor of his realm. He organized schools and refuges for widows and orphans. Of course, he also built Churches and Monasteries. On the spot where the Varangian Martyrs had suffered (some sources say it had also been the site of an idol of Perun), the Saint erected a Cathedral in honour of the Dormition of the Mother of God, consecrating his city and realm to her. This Church, called the Church of the Tithes (“Desyatynna”), was destroyed by the Soviet regime and there is a controversy over its rebuilding, since its ruins are also an invaluable archaeological site. It is said that St. Volodymyr cancelled the death penalty (something unheard of in that barbaric age) since he believed it was up to God and not any human authority to take a person's life. Some object, not without reason, that Volodymyr was not always consistent in his fulfilment of such convictions, for he did wage war on the East Croats and, apparently, was even preparing to march against his rebellious son, Yaroslav, prior to his falling asleep in 1015 in Berestovo near Kyiv. He was interred beside the remains of his wife, Anna, in the Church of the Tithes.

There are also those who raise objections as to the manner of St. Volodymyr's Christianizing of his realm. His decree prior to the Baptism in the Dnipro of the people of Kyiv, which the Church celebrates on August 14 on the Gregorian Calendar (which is August 1 on the Julian), reads: “If anyone does not go into the river tomorrow, be they rich or poor, beggar or slave, that one shall be my enemy.” This certainly sounds most un-Christian to our ears. Surely Jesus did not mandate His

підє в рїчку завтра, чи багатий вїн чи вбогий, жебрак чи невїльник, цю людину буду уважати своїм ворогом». Це якось дуже не по-християнському звучить. Ісус напевно не вповноважував Своїх Учнів примушувати людей приймати Євангелїю? Та є таке дивне грецьке слово «анаґказо» в Притчі Ісусовїй про Весїльний Бенкет, як подає Євангелїст Лука (у своїй же Євангелїї 14:23 – а вїн мїг почути її з уст самої Матерї Ісусовїй). Воно дає зрозумїти, що посланцї Царя, який влаштовує Весїлля не мали приймати відмовної відповідї. Вони мали наполягати, що вбогї та кривї на дорогах і провулках таки мусять прибути на бенкет (до життя радостї й миру в Його Царствї) – та, здається не мали були б їх насильно приволокти. Опис про Київське Хрещення не згадує про жодний примус населенню Києва. Навпаки воно каже (може це аґіографїчне перебільшення) що всі люди добровільно виконали Князїв наказ. [Митрополит Іларїон (Огієнко) пише, що були випадки, коли треба було вживати примус та, на жаль, навіть насилля у пропагуванні та захистї нової – для населення – Віри володарїв сторони. Цїкаву розповїдь про це знаходимо [ось тут](#) на сторїнках 94-96].

А ще один спїр вїдноситься до того, як писати Ікони Св. Володимира. Чи мав би вїн мати бороду чи лише вуса? Ми на своєму сайтї публїкуємо одну з бородою, яка здається дуже вїдома багатьом українцям, в другу - з вусами – репродукцїю з Іконостасу Української Православної Катедри Св. Володимира в Торонто. Аргумент начебто полягає в тому, що Ікона з бородою – символ «Владїмира, Хрестителя Росїї» [«Росїяни» чи «Москалї»] (слово, дещо принизливе) – були вїдомї до реформїв Царя Петра I своїми довгими бородами, якї далї популярнї в деяких Священикїв], а Ікона з вусами представляє «Володимира, Хрестителя Київської Русї» чи простїше «України». Ікона мусить бути фїзично подїбною до Святої особи, як вїн чи вона виглядали в часї їхньої земної мандрївки, бо ж вона поєднує земне життя з небесним. Аргументи можна показати щодо

disciples to force people to accept the Good News? On the other hand, there is that strange word Greek word “anagkazo” in Jesus’ Parable of the Wedding Feast as recounted by the Evangelist Luke (his Gospel 14:23 - he may have heard it from the lips of Jesus’ Mother herself). It implies that the emissaries of the King making the Feast are not to take “No” for an answer. They are to insist that the poor and the lame on the highways and the byways must come to the Feast (life in His Kingdom of joy and peace) – one would think, not to the point of being dragged there by violence. The account of the Kyivan Baptism does not, in fact, mention any coercion of the populace. In fact it (perhaps in a hagiographical exaggeration) says that all the people *willingly* fulfilled the command of the Knyaz’. [Metropolitan Ilarion (Ohienko) of blessed memory writes that there were times when it was necessary to use coercion and, alas, even violence in the promotion and defence of the new – for the populace – Faith of the rulers of the land. A fascinating story about this is recounted – in Ukrainian – [click here](#) – on pp. 94-96.]

Another controversy relates to what sort of Icons ought to be written of St. Volodymyr. Ought he to have a beard, or simply a moustache? On our website we reproduce both such Icons: one (with a beard) which seems to be most familiar to many Ukrainians, and another (with the moustache) from the Iconostas of the St. Volodymyr Ukrainian Orthodox Cathedral in Toronto. The argument seems to be that the Icon with the beard promotes the symbol of “Vladimir, the Baptizer of Russia” [“Russians” or “Moskali” – somewhat a pejorative expression – were known, until the reforms of Tsar Petro I, for their long, flowing beards – still popular among many Clergy], while the Icon with the moustache depicts “Volodymyr, the Baptizer of Kyivan Rus” or more simply “Ukraine”. An Icon must bear a recognizable physical resemblance to the Saint, as he or she appeared during their earthly sojourn, since it unites the earthly life with the heavenly. Arguments may be made as to the likelihood of both these depictions. We offer

ймовірності обох цих зображень. Ми тому й подаємо обидва.

Ще один спір відноситься до того, як належить шанувати Св. Володимира. Він звичайно дуже популярний як «Св. Владімір» поміж росіянами. А також поміж білорусами, румунами, поляками, словінцями і т. д. А також поміж католиками й православними. Кожен з них може уважати, що він відіграв важливий роль в історії їхнього народу, країни та сповідання – бо ж його труди для Євангелія Христового не може – чи радше не повинна – уважати жодна з цих груп за виключно своїми (хоч українці дійсно мають пріоритет, бо ж Київ – слава Богу – знову столиця суверенної Української Держави). Св. Іларіон Київський, перший Митрополит Князівства, що був уродженцем країни і встановлений за намаганнями Св. Ярослава Мудрого, виголосив «Похвалу» в його честь десь між рр. 1037 і 1051, що ясно вказує на те, що вже тоді шанували Св. Володимира Київського.

Як дотепер відомо лише одна частка Святих Мощей Св. Володимира вижила руйнівні процеси історії. Я мав можливість вклонитися їй в часі її перебування в Румунській Церкві Благовіщення в Монреалі в зимі 2011 р. Організатори сильно успішного річного Українського Фестивалю в Монреалі, що відзначає суверенність України, прийняли Св. Володимира своїм Покровителем. Подібно зробила поліція Едмонтону після того, як вони швидко віднайшли вищезгаданий Ковчег з часткою Мощей Святого, коли його викрали з резиденції о. Архімандрита Олександра (Дениса Пігача) підчас навідання того міста.

Св. Володимир – Покровитель багатьох душ, бо ж його ім'я і надалі дуже популярне [а зокрема під видом того імені, яке він прийняв при Св. Хрещенні, тобто «Василій» чи «Василь», а то й під жіночим видом цього імені: «Василина» (це ж ім'я моєї любові найстаршої сестрички!)]. Ми могли б у своїй уяві почути його голос, як він молився з нагоди посвячення Десятинного Собору так давно тому: «Поглянь з Небес,

both.

Another dispute relates to how we ought to venerate St. Volodymyr. He is certainly popular, as “St. Vladimir”, among Russians. Also among Belarusians, Rumanians, Polish, Slovenians, etc. And among Catholics as well as Orthodox. All may claim him as having played a special part in the history of their people, nation and confession, for his work on behalf of the Gospel of Christ, can not – or, better, *ought not to* - be exclusively claimed by any of these groups (although Ukrainians certainly have priority, since Kyiv is once more, thank God, the capital city of a sovereign Ukrainian state). St. Ilarion of Kyiv, the first native Metropolitan of the realm, installed at the insistence of St. Yaroslav the Wise, delivered a “Pokhvala” (panegyric) in his honour sometime between 1037 and 1051, which clearly indicates that at time St. Volodymyr of Kyiv was already being venerated.

It seems that only a single Holy Relic of St. Volodymyr has survived the ravages of history. I had the opportunity to venerate this Relic during a visit to the Rumanian Church of the Annunciation in Montreal in the winter of 2011. The organizers of the highly successful annual Ukrainian Festival held in Montreal to celebrate the sovereignty of Ukraine, have chosen St. Volodymyr as their Patron. So did the Edmonton police force after they rapidly recovered the above Reliquary when it was stolen from the residence of Archimandrite Alexander (Dennis Pihach) during their visit there.

St. Volodymyr is the Heavenly Patron of many souls, since his name continues to be very popular [especially in the form of the name with which he was baptized – Basil, in Ukrainian “Vasyl” and even in the feminine version of this name, i. e. “Vasylyna”, the name of my own dear eldest sister]. We may, in our imagination, hear his voice as he prayed at the consecration of the Cathedral of the Tithes so long ago: “O Lord God, look down from Heaven and behold, and visit Your vineyard, which Your right hand has planted...” Amen.

Господи Боже, і побач і навідай Виноградник
Свій, якого посадила правиця Твоя...»
Аміль.

le 25 juillet 2012